

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméni překmurske evang. šinjorije reditel
I vödávnik: FLISÄR JÄNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednök na mësec.

Naprejplačilo gorivzeme vsäki ev. dühovnik i vučitel.

Modrost žitka.

Šalomon kräl je slobodno proso nikaj od Bogä i proso je modrost. Bög njemi je dao modrost i zräven ešče bogästvo, čést, oblást.

Nej je samo kralöv düžnost, si v prvom rédi modrost prositi od Bogä. Vsakši od nás má svojo krälestvo, tó je njegov žitek; má dobre i hüde podložance, tó so njegva želénja i lastivnosti; more sódbo držati nad svojimi mislimi i djánji; má sósede i bližnje, s šterimi v míri živé, ali se pa vojsküje z njimi. K vsemi tomí smo v prvom rédi modrosti potrebni.

Življenjska modrost je trojno znänje: znänje od sébe, od svetä i od Bogä. Samo tisti, ki eto tróje zdrüži, je môder.

Nájveč lüdem fali prva modrost; ne poznajo sébe, svoji zmožnosti i môči. Zäto si ali premalo, ali pa preveč domišljajo. Ne poznajo svoje naräve, zäto zgübijo oblást nad sámim seбом, nad svojimi poželénji. Prepústijo oblást nad seбом drüгим, ki je zapelajo, ali pa vöznücajo. Ne poznajo svojega nájviššega pozvánja, zäto samo tak „tä v en dén“ živéjo, ali si pa mislijo, ka si pred vsém vnögo bogästva i čésti morejo spraviti. Prvi stopäj k modrosti je stära rëč: Spoznávaj samoga sébé. Nešči niti več, niti menje biti, kak si; misli pred vsém na tó, ka od Bogä dobleno düšo máš, ka bože dëte moreš postänoti. Tó je cil i pozvánje tvojega žitka, vse drügo je samo škér k tomí. Si na

pöti pröti etomi cili? Ali pa po drügi potäj hodiš? Spoznávaj samoga sébé!

Drüga modrost je znänje za svët, za mrtvi i za živi svët: za dobröte svetä i za človeka. Oböje moremo poznati, ár edne nücamo, z drüгими pa vküper živémo. Zaka so dobröte svetä oköli nás? Zaka so lüdjé pôleg nás? Zäto, näj z dobrötamí svetä slüžimo bližnjemi! Toga pa smo samo tak zmožni, če oböje poznamo. Spoznávaj zäto svët!

Nikdär pa ne bom prav spozno svetä, nikdär ne bom prav zarazmo človeka i sébé, či vsega i vsej ne spoznam za stvorenja vekivečnoga Bogä. Nači de svët mrtva mašina, štera me dügočasi; nači do lüdjé moji protivniki, pröti šterim nikši düžnosti nemam; nači me prevzeme pitanje: Zaka sem zapravo na svëti? Zaka se mantrám, se včim i delam, če je smrt cil vsega?

Vsakša vrednost, vsakši cil, vsakša radost je vzéta z živlénja onomi, ki ne čüti v vsem i za vsem Bogä. Vnögi zdvojijo, ár njim fali z njihovoga živlénja Bög, vnögi ne zdvojijo, ár so ešče nej opazili, kak njim Bög fali.

Če se pa v živlénji človeka zdrüži ono tróje spoznanje, te je zadöbo modrost žitka, štera radostno delavnost zanesé v spunjavanje njegvoga pozvánja. I glej, k modrosti pridejo dobröte svetä, sreča, prijätelje, zadovolnost, na konci pa vekivečno bläžženstvo.

Jeremiáš proroka plač nad Jeruzálema pogübelom.

(Pisao: SZALAY MIHÁLY. — Poslov. FLISÁR JÁNOŠ.)

Vu práh je spádnola Šiona či drága!
Totá, minôla je Jer'zálema snájga.
Kak précimbni král je bio on med várašmi,
Ah, zdâ je v-kôdištva stan dján', postávleni.
Žnjega je ščêsana ves snâga, lepota,
Vtálana njemi je palica sirmaštva;
Nežrabolí vu njem veselí, črstev žitek,
Tõrmi obõžani, kážo svoj prebitek.

Hiže sporúšene, stené so spodrête;
Rúš, krič, čarne glavnjé pokrívajo ceste...
Stojéči na rúši — me obíde britkost...
Nega vékše tuge, kak je moja žukost!

Divji protivníci so na nás vdarili
I nesmileno nás na ničes spravili.
Pogübel glásijo njí obládne pesmi;
Júdeje sinõvje so v-robstvo vrženi,
Na lance zvezani, vu tühlnò gnáni,
Z-težkim delom v-robstvi nesmil'no mantráni.

Što je nê rob pôstao: te vitézen srdčen
Je vmró, ali pobegno v-têli oranjen.
Mladénci, devojke, delakrepki starci,
Vse so vás vmõrili hûdi protivníci!
Tõ či premišlávam, obíde me britkost...
Nega vékše tuge, kak je moja žukost!

Žalostne so poti; pôtnik ji nehodi;
Žalosten je oltár, ostávlen tam spodi.
Či glih prído svétki, nišče nede svetio;
Nega levita, nê popa, kij aldüvao.
Poganje hodijo zdâ v tõ svêto mesto,
Nečütijo oni, štero je nam svêto.

Nevervane glavé špotlívò trõsijo,
Šiona tužno čér nesrámno špõtajo:
Jeli je tõ váraš, te svekel, hirešnji?
Na šteroga je Júda tak bio zvišeni?
Brezi rêči mučim... obíde me britkost...
Nega vékše tuge, kak je moja žukost!

Neprijétno, čamurno, nas vsáki gléda,
Podjarmlene vsáki zavrže brezi réda.
Z-kim smo mi kaj dobra činili pozábi,
Nás zavrže, mantrá i vu srdci trápi,
Či bár nazlúk podá ramo nam k-pomõči,
Za naš kinč séga on, jálno zõči-võči.

Vu tê teški dnévi ni prorok nestáne:
Zadávi nás žalost, tuga nás obíde.
Jezik se nam zgrábi na sùhe čelústí;
V práh spádnjeni, v-práh skláčeni pústí...
Žalosten kêp je tõ... obíde me britkost...
Nega vékše tuge, kak je moja žukost!

Za koga se jõčmo? Za toga mitvoga?
Ali bole za toga ešče živoga?
— Túžno milüvanje, či človeka žitek
Od groznêše mantre: od gládi tá preide.

Pênezi i dŭša.

(Pripovêst.)

(Poslovenčo FLISÁR JÁNOŠ.)

Bláženstvo je gingav cvêt. Jezero škodlivi stvâríc, mlajín šamri okõli njega, vmori je eden jedini nečísti sopõt. — Či ga človek dobro obravnáva, skrbno gáji i čüva, njega náshaj i sád je: mirovnost. Ali kak malo jih razmi, kak ga trbê zgájati i varvati! Vnogo lüdi nájvečkrát samò posadi vu svojega bláženstva cvêtja zemlò to nájbole škodlívò semen! — Kelko jih nemáratno, z škodoželnostjõv gléda, — radúje se, či se škodlivi črv zgnézdí v-njega, šteri ga na smrt zniči i zdrúzga. Blážení je on, ki pri cájti na pamet vzeme toga cvêta protivníka i preprávi ga. Tákši si obarje srdcá mirovnosti i dŭši si zvellčanje správi. — Tõ dvõje se pa nateliko vküper drži, kak têlo i dŭša, kak ete i ov nebeski svêt.

*

Pri Vajda Petrovi je od nigda mao lépa stára familijska návada ládala, štera je prèk več lét bláženò mirovnost podelila toj familiji. I či

je bár gdate za kakšega máloga šüméta volo kaj preerkanja nastanolo med njima, je li hitro bláženà mirovnost obsêla njídva srdcá. Tá lépa familijska návada je pa tõ bila, ka šteri se je med njima večer sledí na počinek povrno, ali oča ali mati, je na glás zmolo „Oča naš“ molitev. I jáko globoki sên bi mogao obsêti toga, šteri si je prvle doli légao, ka se nebi zbüdo na glás moléčega i srdcá nebi žajim vréd molo Gospodno-ve molitvi. — Či se je med njima kakše preerkanje dalò naprè — pri molénji ete prošnje: „Odpústi nam dugé naše, kak i mi odpústimo dužnikom našim! — tá prošnja njima je nateliko genola srdcá, da bi jo od samoga Bogá čüla i njídva vüsta so drgetajõč pravile té reči. — I kak je ta drüga prošnja nasledüvala: „Oslõbodi nás od hüdoga!“ — z-pobitím srdcom je vadüvao eden tomi ovomi prestoplénje. Odpria so se njima srdcá, vsáki je sebê spoznao za grêšnoga i ovoga proso odpúščenje; oblúbila sta eden

Ka valá tak več dní, či li tô ostáne,
Či vu krúhi li sũkešina postáne?!

Kelko z-ti bogati jih smétje razkáple;
Kak blájženi bode, či drobtinje náide.
Kelki gingav obráz posũhšeni gráta,
Kôža na čonte vsũhšna, čarna od gláda.
Vküpspádne na pôti... obide me britkost.
Nega vékše túge, kak je moja žukost!

Decé rodjênje je nê radost pri hiži;
Zíbel se od britki skúz moča, navláži.
Cecátji géčanje se čũje po cestáj,
Glávica stisnjene vu materni nádraj.
Zaman je! Vsi preido nevolni od gláda,
Strádajôča mati, zdájati neláda.

Od sũkešine bi što vervao té čũde,
Štere premenljo srdce ino dũše:
Angelske matere, zvirine grátajo.
Mrtve svoje decé tũlo razdrápajo.
Groza me prehodi... obide me britkost...
Nega vékše túge, kak je moja žukost!

Jehova je zakrio naše nébe sveklost;
Zóbston pošilamo molítvi na milost.
Zdũhávajôč ide, jočéč nazá spádne...
Bíje, kaštiga Bóg, milošče nevrédne.
Vnôge naše grêhe nemore trpeti:
Odebráne svoje raztepé, kak smetí.
Skuzne oči povséd skvarjênje vídijo;
Žnjí mantre potoka vretino glásijo,

ovomi vernost i ljubéznost. Tákšega hipa sta odkrito vadlũvala endrũgomi, ka se njima srdcé li vu miri čũtí prav i dónok nagôsti prišũta te hũ di dũh, šteroga hipa tak, da bi njima pred dũhovnimi očámi kmičen oblák nastano i té hũdi dũh njidva vu svájo i vu nemirovnost stira. — Tákšega hipa sta vadlũvala, ka či pá molita, se njima tak vídi, da bi se njima kakša višiša zmožnost zosellla vu srdcá na hũdoga dũhá mesto i tečas ga ostro bičũje, dokeč ga odnut vò nestira. — I teda tak, da bi se človek z ómutnosti zbdũdo, — tak da bi se njemi vráta ódprle i z grozne kmice nôči, že — že zgũbleni bodóči: bi v eden lepò presvetleni „Éden pũngrad“ glédao. Vu znôva gori náidenom blájženstva občũtênji je vsáki z radostjov spoznao svoje prestoplênje, molo se je za odpũščenje, oblũbivši, ka de se poetomtoga zevse móči bojũvao z tim hũdím neprijátelom, šteri se znôva i znôva nagôsti približava. Tákšega hipa sta vu blájženom sne zá-

Objóčejo váraš, njega opũščenost,
Živóče i mrtve, tô veliko groznost!
Na težkom zgũbički - me obide britkost...
Nega vékše túge, kak je moja žukost!

Ousvetnost i správišče Gustáv Adolfa drũštva.

Prekmursko evang. Gustáv Adolfa filialno drũstvo je svojo letošnje ósvetnost i správišče sept. 8 ga v Moravci melo, na šterom so tao vzéli zastopnici vsê naši prekmurski gmán i dosta priátelov-priátelic Gustáv Adolfa drũštva.

Ousvetnost se je ob 8. vóri začnola vu cêrkvi z popêvanjem podporne pesme: „Prebũdte se ino čũjte“. Luthár Ádám, predsednik drũštva, so na podiági Ap. Dj. 2, 9-12 predgal i bogámolili. Po popêvanji so 3 deklíne i 1 pojbar pripravne veršũše deklamálivali.

Potom je občinstvo popêvalo „Nevcagaj, oh črêda mála“ pesem. Zatém so predsednik drũštva ódprli správišče i naprêdáli svoje naznanilo od drũštvenoga delovánja v pretečenom leti. Z toga naznanila li ništerne točke zamerkamó ese.

Notrijemánja je bilo — z ostálím i žojom prvêšega leta — navkũp 14 399 70 D, več 774 50 D, liki v prvêšem leti. Darũvano je po farsj: Puconci 3 637, M. Sobota 2 160, Bodonci 1 915 75, Križevci 1 413 5, Slaveča 1 173 25, Hodoš 897, Moravci 765, Petrovci 569 75, Lendava 500, Do-

spala i na drũgi déu z pokreplením srdcom se zbdũla. Tak sta čũtíla, da bi se njidva hištva prvi vrêmenov blájženstvo naklonilo notri k njima. Nestanoma sta eden za drũgím hrepnela — vu blájženom ednorazmênji so se njima dotíkali njidva ljubéznivi poglédí.

Vajda Peter i tũvárišica Nanika sta prêk dúgi lét obarvala tô lépo indašnje familijsko návado i tá je tũdi obarvala med njima blájženi mir i vkũprazmênje. Vu tom mirovnóm i blájženóm žitki se je osnávvalo i gori raslo njidva tróje decé tũdi. Nanika tũvárišica je dobroga dũhá samica, delavna, skrbna vertinja bila, z-prázniimi rokámi je nigdár nê pũstíla od svoje hiže siromáka. Peter oča je paščívno, rédno delao i razmeto pelao vérstvo. Ali njidva blájženstvo je nedovêden i nečákani, veliki materiální zgũbiček doségno i zmôto. — Peter se je za 2000 rajnški (20.000 Dln) v porok vzéo za drũge, tej so doj zavértivali i té dúg je on mogao plácati.

manjševci 433, Apače 3425 Din. — Decé dár je vžanesao 1561 Din. — Poprèkno spádne na dúšo 68 par; dónok eta poprèknost se vu pojedini faraj etak razvija: Lendava je dála za vsa kov dúšov 1 D 56 p, Apače 1 D 11 p, Puconci 93 p, Hodoš 91 p, Sobota 90 p, Bodonci 80 p, Slaveča 73 p, Moravci 68 p, Križevci 38 p, Domanjševci 35 p, Petrovci 26 p.

Podpore so dáne: Apačam 2000 D, Lendavi i Seli 1000—1000 D, Domi Diakonis v N. Vrbasi i Sirotišnici v N. Pazovi 100—100 Din. Gorlostánjena šuma je pôleg pravil dána glávnomi drúštví.

Predsednik so se s spoštúvajóčimi rečami spominali z pok. Bencik Jánoša bivšega posestnika v Morávci, ki je vu svojem teštamáliši na Gustáv Adolfa drúštvo 1000 Din določo.

Nazádnje so predsednik zahválnost vadlú vali vsém onim, ki so se vu priložnosti Gustáv Adolfa drúštva vkomítali trídili i z krátkim zdúhávom zaključili správišče. Po popévánji evangeličanske himne so z cèrkvi vó dóči 3075 dn offertoriuma položili na cio Gustáv Adolfa podpornoga drúštva. — (L)

Vsakši naj poglédne v svoje srcé, na keliko lübi Bogá. Ár Bogá nemremo samo v misli lübiti, nego tak, ka bližnjega lübito.
Luther.

Nemreu prav presánnati: jeli je té zgübiček tak doségno tó pobožno familijo, liki nedo veden bliska strel, šteri je njé blájženstvo osmrto, — ali je pa tákži črv gráao vu familie žitka cvéti, šteri je njé blájženstvo zdrúzgao? — Ni eden, ni te drúgi ne presvétli pravice, ár je zgübiček vdárec bio, kak blisk, za šterim je kak drúzgajóči črv ostao tñdi pri familiji.

Či eden vért edno vékšo šumo, ali za svoje nepazlivosti, ali pa za ti drúgi hüdóbe volo zgübi i záča se trápití, brigati, se réden mir odseli z hiže njegove. Britko si premišláva, ka tó črbino vu cèlom svojem žitki ne bode mogao vó zbrüsiti, dosta lét trída sád je v mlako vtonjeni i ka bode k tomí pravo svét i njegova nedúžna deca? — Peter i tívárišica sta bár nika malo prišparane šume mela, ali tá je bogme premála bila k zgübički. — Dén za dnévom njidva je tá misel cerala: ka je totá 2000 ráhnikí! . . .

Slabe návade.

Pri zdávanji.

Hári Lipót ev. dúhovnik.

Stanovita vernost i pobožnost se nájbole v tom izkáže, kakšo dúševno vsebino vleje v clovečega srcá občüténja v žitka znameniti dnévaj. Či z té stráni glédamo žitka najznamenitejši dén — zdávanje, sklenitev hižnoga zákona, té dostakrát žalostne stvarí, poganske návade vidimo i nájdemo tñdi pri sklenitvi evangeličanski hižni zákonov.

Dostakrát i v dosti méstaj je prav za prav né važno i né prvo tó zdávanje, nego glávno je gostúvanje, ár v zdávanja zvüněšnoj telovnoj lármí, v jéstviní i pitviní, dúše glás, prisega hižnoga zákona, Božega blagoslova velikost, i čistóča práve i istinske lübézni tñho morejo grátati.

Oh kak dosta evangeličanski hižni zákonov začétek je že prelomitev, oskrunitev tréje bože zapóvedí, ár se ali v soboto, ali pa v nedélo drži. Jestejo ki se ešče v posti ščéjo zdávati, i zráven veliko gostúvanje držati. N.kaj bi né meli próti tomí, či bi na gostúvanji bodóči ljudje že tak dostakrát né oskrunili mér i svétost nedénega dréva, či bi se nóvi pári v soboto, ali v nedélo predpoldrévom zdáli, i nájbližanja radbina, starišje, bratje, sestre bi si po málom obedí lepó, lübeznivo zguřávali, veé bi se pa k po-

Vu hižnaka sidci se je nemróvnosti, c.nkánja, pogováranja, naóčimetanja, nezložnosti, svaje, tožbéo, potváranja šatan zgnézdo. Móz je po etom z hüdím poglédom glédao žené tó činěnje, ka je ešče itak tak obilno obdeljávala k hiži prihájajóče siromáke. Ženo je pa tó bantúvalo, ka je z-možá nespametnosti doségno familio tak veliki zgübiček. — Peter je ženi naóči metao nespametno darúvanje, štero ešče i tó málo vrédnost, štero máta pocera. Nanika vertinja je pa nazáj loskátala, ka je on krív 2000 ráhškov zgübički, za šterim se njíma prve ali sledi kódiška palica dá vróke i k tomí ljudí ošpotávanje!

Peter je po ednom tákšém vihérom dnévi večér pred hižov vöné na stolici v misli vtonjen sedo i kadlo i kama si je on ednók doli seo, je bogme né rad gori stano. Rad bi si bár že doli légao, ali srditost ga je nazá zadržávala. Tak je dúgi čas vöné ostano, eto pôt né rávno samo

činki povrnoli. Ali največ gostüvanjov ne trpi tak krátek čas, nego dvá tri dni i nóči, i či je zdávanje v soboto, ali v nedelo, bogme vsi tisti gósti v nedelo ne pridejo k božoj slúžbi.

V dosti mēstaj se popivanje i pijančüvanje žé pred zdávanjom začne, náimre té či si gósti od daleč, z drúgi vesnic prišli. Nē se je žé samo ednók zgódirlo, da so vsi svati pijáni prišli v cērkev, pred Gospodnov oltár. Tákše pijane svate bi nē škódirlo vóstitati iz Božega hrama, iz cērkvi.

K cērkvi večkrát na kólaj kričéči, v rokáj vinske glaže dižéči svati prihájajo. Tó je preveč žalostna predigra k tistomi dostojnomi i náiznamenitejšemi stopáji človečega žitka, šteri se z hižnoga zákona prisegov začne. Té grobiánske, poganske návade ednók odstraniti moremo iz naše evangeličánske cērkvi, ár nemajo istine tisti, ki tó právijo: do etoga mao je túdi vsigdár etak biló, zakaj bi nē léko tak biló po etomtoga. Jas pa tó právim, da tak več nemre i nesmé biti, zdávanje more biti dostojno, méno.

Ob priliki zdávanja túdi tisti pridejo v cērcev, ki pri drúgi prilikaj i boži slúžbaj nigdár ne poisčejo gori cērkvi, túdi tisti, ki so našo cērkev neverno ostavili, túdi tisti, ki so drúgič nigdár nē radovedni na predganje bože svéte rēči. Či bi vsi tej lúdjé radovedni bili na tiste Bože svéte rēči, štere se glasijo pri zdávanji, bi vse v rēdi biló, ali skoron vsi navzóči so samo na tó radovedni, kakši gvant máta snéja i mla-

doženec, kak je té gvant zašiti, kakše cipele máta, kak ta pravla za dühovnikom hižnoga zákona prisego, jeli glasno vópvéta tó rēč: ljubim te, ali pa tiho, sramežljivo. Tam naprēj pôleg oltára stojijo túdi matere z svojov málov decóv, začne se drúgič tak lübezniva, ali zdaj tak neprijétna otroška muzika.

I po zdávanji pa, gda je dühovnik ešče niti nē odlišo od oltára, náimre pri takzváni gospodski držinaj se začne tisto grozno küšüvanje tam v cērkvi pôleg oltára, gda znánci, sorodniki, prijátelje z tém neokusnim küšüvanjem snejé i mladoženca gratulirajo tomi mládomi pári, ne vem, jeli tó činijo z čistoga srcá, ali pa iz skazlivosti. Tó küšüvanje pa ne spáda v cērkev, tó se túdi vó more strébiti pri gospodski zdávanjaj, či se žé ščéjo küšüvati, tó naj domá opráviijo, nē pa v cērkvi.

Od samoga gostüvanja pa mi tak mislim nē trbej dosta gučati. Na gostüvanje, na dinomdánom, na pitvino i jéstvino, na mužiko naši lúdjé večkrát tak dosta potrošijo, da po gostüvanji večkrát obetežájo, dugá bremen pa léta i léta nosijo. Či nemajo pénez, tak idejo pa prosijo posojilo, ali velko, glasno gostüvanje pa li more biti, na tó pa ne mislijo tákšega hipa, kak težko bó tisto posojilo nazájplačüvati. I túdi zaman je tó velko vóđavanje i zaprávlanje, ár po gostüvanji se li nájdejo lúdje ki do se srdili na dománjega gazdo, eden záto, ár so ga nē pözvali na gostüvanje, drúgi záto ár so ga tam raz-

z-návade. Tákše je čúto pri sebi, kákše vsáki človek čúti, či se k-onomi ščé približávati, od koga zná, ka je obžaljeni i nevě jeli se itak srdi, ali je pa gotov se zmiriti? — Dókeč sam nema telko batrivnosti, ka bi se odkrito z poníznim, mirovním náigbom i z-pokorním srdcom k njemí približávao.

K koncovi je dónok notri šó vu hižo. On je bio te slédnji, ki si je doli légao. On je molo tak „Oča naš“ molítev, bár glasno kak drúgoga hipa, ali tó pôt sam jedini, ár se je Nanika tüvárišica nē zglásila i nē je molila žnjim vküпно i tróje decé túdi nē. Gda je molítev dokončao, je máli čásek čakao. — Nanika je múčala, — nēma je ostála; môž je jo nē pitao, jeli že spi, ali pa nē? — Nē je vüpaó, ka bi rēč „jeli spiš“ zazino, pa jo je že na jeziki meo. — Tak si je on túdi mučéč doli légao. — Tó je bio te prvi hip, ka sta nē vküпно molila i medsebno eden drúgomi nē „lehko nóč“ želela.

Žena je ešče nē spála, ali gori je djála pri sebi, ka ona bogme nede začinjala prvle gučati. Peter je na dén sváje jáko grobijanski bio k-njé. On more začnoti to prvo rēč i ona je na tó čakala! — Nē je bila gvüšna vu tom jeli se z-možom z-istinom vózmiri, ali pa nē? I túdi se je nē mogla na tó podati, ka bi njemi povédala, da ona tó stálíšče, té srd ne more prenositi.

Gda je Peter molo: „Odpüsti nam dugé naše, kak i mi odpüščamo dužnikom našim“, žena si je na tó mislila: jeli Peter spozna té bin, ka je k njé grobianski bio? Čákala je naj Peter pregovori prvle. Gda je on po molitvi ešče mučao i tak se je na počinek vzéo, ka njé je nē želo: „lehko nóč“, — je vu sebi mislila: „Či ti tak činiš! Či nespoznaš tvojega bina, tak sem jas milüvanja vrédno stvorjénje. Ali záto nemisli, ka jas podam, kak ti meni, tak jas tebi!“

Žena si je na tó mislila, ka vu molitvi samo od gréha odpüščenja jeste rēč i nē od no-

žalili, třetí se je v svojoj pijanosti žé tam svado z drůgimi svati, štrti je nezadovolén, ár je prej lačen i žéden ostao i záto ogrizáva hižnoga vértá, ki je gostůvanje držo svojoj deci.

Kakše naj bode záto vsáko evangeličansko zdávanje :

1. Ne žení se, i ne zdávaj se v postnom vrěmeni.

2. Ne drži glasnoga, kričělega gostůvanja, či vsega tak obilno máš, pri priliki svojega zdávanja si zmisiť na lačne i náge bližnje svoje.

3. Či v soboto, ali v nedělo držiš svoje zdávanje, tó se naj predpoldněvom vrši, večer se pa naj tvoja hiža oblečé v mér.

4. Pred zdávanjem ne napájaj, po zdávanji pa ne zapóji svoji svatov.

5. Mladoženec i sněja naj pred zdávanjom živěla z Kristušovov svétov večérjov.

6. Samo pozváni svati naj pridejo v cěrkev, oni naj mládomi pári ne gratulěrajo z kůšůvanjom v cěrkvi, nego domá.

7. Svati i rodbina naj ne iščejo na gostůvanji telovna veseljá, nego v molitvi i v pomá gajóčoj lůbėznosti podpěrajo domáče hižnike.

8. Glědaj na tó da bodeš v tom dugovanji na pomóč svojemi dűhovniki, da naj ti v vsákom déli kak právi evangeličanski človek ščěš svojo dužnost oprávlati.

Tó je lastivnost kršćanske lůbėzni, ka vse prenáša i trpi, tůdi nezahválnost i vendar ne pozna bridkosti. Luther.

trispoznanja tůdi: Gda je mőž na notrispoznanje dužen ostao, ona je v tom nůvi grěh vidíla, šteri se njě je neodpůšćeni vido. Gda je pa návadno dobro želěnje i eden ovoga blagoslovenje zaostalo, se njě je zdelo, ka se je med njův i mőžom globoka prepást odprla, štero je nemogóče premóstiti. Včási je tak čůtila, ka bi njě dónok trbelo pregovoriti, ár se nepobógšana hiba zgódi, či deněšnje sunce med srditostjův i sváje oblákmi zájde dolí. Ali té dober dűhovni nágib je zadíšo on veliki srd, šteri je v-njě ládao, ka či prvle pregovori, sebé poniža.

Vu toj nůči je ně megnola, ali vu srdci se njě je tůdi ně zbůdila odpůšćanja pokóra.

*

Komaj, kak se je záčalo zoriti, Nanika ženska je gori stánola, ali mőžě je ně želěla dobre útre. Či je preminóči dén bio te prvi, ka sta brezi navkűpne molitvi na počinek legla, tak je

Kristušovi dijácke.

Malo ji pozna pri nas tisto dijákov-svetovno gibanje, štero je pred ednim dobrim mēsecom v Cambridge ji (Anglija) melo svojo svetovno konferenco. Pa z 31 národov 750 vseučilišćni dijákov je vzelo tao na nej. Tó gibanje že više 60 lét obstája. K Njemi se držijo svetá skoron vsě národov ómurno — krstšanski dijácke, šteri tůdi živějo krstšansko. Nej so dvodomni, liki je tó naváda krstšanski lůdi. Nemajo zósebnoga nedelno-Božehižnoga i zósebnoga cestnoga krstšanstva. Vu světi živějo, ali nej s svetom, šteroga li preveč milůjejo i lůbijo i svoj žitek postávijo na slůžbo evangeliuma, naj vu skvarjěnje idóče pogane i dvódomne — krstšěnikie rěšijo Odkűpitieli. Záto žnji stó i stó ji ide vó vu zvóněšnje missijo med pogane, drůgi pa domá tůdi vűpajo missijonárje ostánoti.

Tituli glávni predávaj na konferenciji so zhájali z 30. veršůka k Korintušancóm poslánoga I. lista: Kristuš je nam modróst, spravičanje, posvećenjé i odkűplenjé. Zvóntoga vnoga drůga fontošna pitanja so razprávlali. Eden večer so tě dijácke děvali svedóstva od toga, ka kako je je zbůdo Gospód i so našli Kristuša na začěnjé nůvoga žitka. Na pokonci so pa vsi z Gospodnovov večérjov živěli.

Tě dijácke k rázličnim verevadlůvanjom slišijo, ali enovoga vadlůvanje vu lůbėzni preštímajo, svoje lastine cěrkvi se pa z vernostjov držijo.

té dén bio te prvi, šteroga sta brezi rěči z-srdjenjem začnola.

Kmično, brez rěči je premino té dén. Prišao je večer i zdaj je Peter légao prvle v-postelo. Želo je čůti žené glás, šteri njemi je cěli dén tak fallo, ár njemi je prijětna bila tůvárišica. Premišlávao si je, či je bár siromáke obilno obdeljávala, póleg toga je pa skrbna, delavna ženska i či ga oberčě, njě srdcá odgovori, tak či bi se nika nebi zgódiło med njima. Věm sta že 22 lét vu nájjakšém méri vkűprebivala i ti ešče odzajaj bodóči dněvov dónok nebudeta vu srditostí tá trošila. — Nanika žena je prišla, na tihoma vu sebi je zmolila Bogá. — Da je žena brezi rěči léglá dolí, — si je mislo — zaká bi gůčao on? Pa kak je želo žnjův na glás moliti! Ali da si je ona brez rěči léglá dolí, je čůto, ka se njě je grozno ožmėčalo srdcé!

Ka je on včěraj tůdi brezí dobroga želěnja légao dolí, na tó si je ně mislo, nego li samo

Díjáce toga gibanja živéjo žitek „sub specie aeternitatis“, vu svetlosti večnosti, z ednov nogov na ovom světi — i dónok spoj notri vu vsákoj nálogi i očiščenoj radosti etoga žitka.

Naspróti pojménskoga krstšanstva milijonov lidí i modernoga poganstva etak živéjo réšan reálen žitek. Računajo zevšem, ka je istinsko, reáлно: z grehom i zveličanjem, z lúbéznostjov i bojznostjov, z žitkom i smrtjov, z etim světom i z prišestnim ino víše vsega Njega denejo naprê, ki je prvi, Kristuša. — L. —

Ženski kotiček.

Šola.

Pá se je približao čas, ka svojo deco v šolo moremo poslati. Tüdi šola je z Božov pomočjov postávena nástava, da se nam deca spopuni v svetskóm znánji.

Vnógokrát čüjem materé güčati od toga, ka ne bi bilo potřebno, ka deca morejo tak duga leta v šolo hoditi, ár kmeti je nej potřebna znanost. Druge materé pá pomilüjejo deco, štera more v šolo iti, právjjo, da so deca siromáki, ka se mantrájo z včenjom. Vsem tem ženskám bi rada povédala, ka nemajo istine.

Tüdi kmeti je potřebna znanost. Ár je nigdár nikomi nej škodilo, če je več znao, samo če je premalo znao, te je bio zapostávleni. Intelligenten kmet je bio vsigdár nájbögši steber svoje domovine. Čas ide naprej, po celóm světi se

osnávla kmečka mladézen, zaka bi rávno pri nás nazájostáia?

Déte je nigdár nej milüvanja vrédno, že more v šolo iti. Šola je nájbögše bivališče za déte. Nigdár se njemi ne naloži več, kak more nesti, nigdár se od deteta več ne želej, kak dati more. Podlago za našo vero se déte v šoli vči. Če tüdi máti svoje déte domá vči moliti, njemi pripovédáva pripovést z světoga pisma, nigdár tak globoko ne ségne do deteče düše, kak v šoli, gde se deci vse raztolmoči po njuvom mišlénji, do njuvoj starosti i po njuvoj pámeti. Čisto náopačno je misliti, ka déte v šoli trpi. Déte se v šoli dobro občüti med enáko stárimí pajdáši, pomali se njemi pámet razširi tak lejko, da sam niti ne opázi.

Čisto naróbe je, déte že od máloga máo sagati pred šolov. Poznam deco, štero se more z botom prvič gnati v šolo. Čida krívda je tó? Samo materina! Ona more déte od začétka naváditi na tó, da je njemi prva düžnost v živlénji šola.

Tam má düžnost biti bógaven i miren. Dužen je, se včüti, ár je tó samo njegov hasek. Tak pomága máti nej samo sebi, tüdi vučíteli i deteti. Déte se dá včüti, ár zná ka njemi je tó potřebno za živlénje. Vučítela boga i tisti detetov pajdáš gráta, tak so šolska leta nájlépsa leta v detečóm živlénji.

Düžnost ženske je, da podpéra šolo, pomága stem svojemi deteti, vučíteli i cerkvi. Tüdi cerkvi! Ár pošteno, bógavno déte de tüdi dobra kotruga naše evangeličanske cerkve. Stem pomága ženska našoj cerkvi i spuni svojo düžnost pred Bógom. Frida Kováts.

na tó, ka zdá ona čini. Grozno se razdrasto: „Či ti tak ščéš, jas tüdi ne bom nači činio. Čákaj! Od edne távže ženske se ne dam egzecérati. K-tomi sem bogme ešče né zadosta bôžek!“

Tak se je pri Petri zbüdo srd i kak je tó že pri okorni naturaj návadno, tém bole se je ožáro. Nanika je pa na tó čakala, ka de jo Peter pitao: zaká na glás ne moli? — Gori je djála pri sebi, ka či de jo pitao: ka njemi že dobro spovê! . . . Ali da jo je Peter nika né pitao, si je vu sebi mislila: „Či se tebi tak vidi, naj ti bude!“ — Tak se njê je požmêčalo srdcé, da je malo falilo, ka bi se britko začála jökati, ali srditost je móč vzéla nad njov i vö njê je srdca stírala tó dobro naminjávanje!

Tak se njima je začnola obema kmična, britka nóč. Tak se je zgódilo, ka sta vgojčno pá brezli réči stanola gori i na njidva žitek se nóvi túžen čas naklono.

Či se v-edno srdcé srditost zgnézdi, tá njê sebično i okorno včüti. Kak pávuk samo li one mühé má porobiti, štere se vu njega pavočino zamréžijo, rávno tak je srditost tüdi li próti onim dugovánjam občütna, štera se je neposrédno tičejo ino je hránijo. Vse drügo je tak, da bi ga niti nebi biló na světi. I kak je Archimedes vu račúnanje vtonjeni, né vzéo na pámet, ka njemi hiža gori.

Či se hižni túvárišje nestanoma med sebor borijo, pernjájo, se né samo cela hiža napuni srditostjov, nego vu etoj srditosti se vsa dobra zničijo; vsa krotkost, pobožnost, jákost miné. Te srditosti pun človek niti nevidi, štera se okóli njega godíjo. K ničemi nema vôle, nájmenje pa k tomí dobromí. Za toga volo se njega stan pohüša, ár te hüdi bogme nečini tak, kak órjajóči oroslán, nego skrivomá, šütajóč se približáva k svojemi porobi. Pekel je jáko spodoben k káhlam, né so včasi žerjáve, próttomi zaprva jáko prijétno toplóčo dájo.

Blagoslovitev fundamantnoga kamna selanske c rkve.

Selan anje so meli augustuša 20 ga zgodovinski  sve ek,  r je takr t polo en fundamentni kamen njihove nove c rkvi. Zagojdna je sunce e e od obl kov gl dalo v   radovedno, kama hiti vno ina n roda, ali sledi je l pi sun avn  d n bio. Ve  jezero l di se je zb ralo na cerkvenom prostori, gde so cerkvene sten   e do  ken bil  zozidane i se je  e vidlo, da l pa, prestrana cerkev bode t . Prestor je lep   bio okin ani z zelen mi vencami i korinami, pri vhodaj so postavili slavolok z prim rnimi, pobo nimi pozdr vi. T  so selanaki de ki i vrle dekline  e v soboto goripostavili i v  okin ale.

Navz  e gg. d hovnike iz Kri evce, Lendave i Mor vec na  eli z g. senforom Kov t  Stefanom i dr ge odli nj ke, posebno g. Benko Jo efa sinj. in pektora je g.  olski upravitel H ri D ne  pozdravo pri vhodu z prebr nimi, selan arov radost i v panje ka  e imi re ami i dve deklini sta  opek korin dal  pr k gg.  injori i  inj. in pektori.

Ob 10 ti se je za nola Bo a slu ba. G.  injor so primerno molitev dr ali, potom so Kri evski d h. Darva  A (st) meli predgo na podlagi  . 84, 2-5, v  teroj so svedo ili od toga, da pravzaprav sploh nev  rvanoga  loveka nega i da je c rkev potrebna,  r tisti, ki pr vijo, da n ,  r se dom , na polji itd. t di lahko vr i Bo a

slu ba, molitev, nav dno nindri ne slu ijo B  gi i nindri ne molijo. Za njimi so Moravski d h. K h r Ferenc dr ali predgo v vogrskom jeziki na podlagi Kronika I. 22, 11-13. i so batrivilo m lo selansko  redo v tom velikom deli, po  terom pride t di radostni d n, gda se odpr jo dveri t  hi e Bo e na tr  st i zveli anje v  rni d s. Potom so lendavski d h. gl sili Re  Bo o na podlagi  olt. 118, 24-25. i so pravli, da je t  zaistino veselj  i radosti d n,  r se po Bo oj milo i polo i fundamentni kamen  e te 11 te evang. c rkvi v Prekmurji. Radost je t  najobprvim selan arom,  r ka se je o akom komaj senjalo, koga so se ni terni malov  rni do z dnjega n  tr  stali, tisto je ve  o ivesna istina - zdigajo se sten  selanske c rkvi. Radost je t  i njim, kaa Sela roj ki, da po 300 l ti p  bode v rojstnoj v si evang. c rkev, kak nigda za vr mena reform cije. Ves lje je t   elaj  injoriji i evang. Matericerkvi,  r vidi, da p  leg ni terni v  ki i nem rni m  t di vr le sin  ve, ki z velikov l b znostjov i  ldovnostjov nes jo svoj d r na olt r Kristu ov. C rkev zidajo, olt r postavljajo te, gda indri po sveti c rkve za igajo, Kristu ove olt re r  sijo. Z toga se vidi, da smo n  mrtva, ali stoj ea c rkev, nego  iva i napr d  ea c rkev, od  tere ni e nemre vz ti bod  nost.

T  delo k e l b zen i v  rnost do Gospodnoga Boga i do c rkvi selan arov i verebratsko l b zen tisti verebratov z Prekmurja i z Amcrike, ki so l po pom  e d li i v panje je, da

Tak se je godilo t  z-t ma nesre nima hi nikoma t di. Sam  radiva sta n tila vu sebi srditosti ogen. Zaprva sta n   tela k zati pred l dmi nezbivanja svaje, nazl k sta hitila e e te prv e navade k zati. Pred dr gimi sta endr  goga k zala pre timati, ali po pravici je pa tak stal   delo, ka je Peter li z to n  dao vi e nje m rhe odati, ka bi  nj  c nov zg  bi ek pom n  avao! Li z to je n  dr ao menje dr ine! Za delo je menje m rao, kak prle.  ena je t m obiln  obdelj vala sirom ke, mo e na  em re. Tak sta se vganjala; eden bole, kak te ov, sebi na  kodo. Med t m se je eden  njidva n  spoz bo 2000 dug  na  i metati. Njidva znotr  nji  itek se je pa vsebole spremenj vao i na h  e obra ao.

T  so najprvle deca vz la na pamet. Do tegamao so se roditelje za nj  vs ko delo interes rali, brigali. Z a so lahko  inili ka so  teli; lahko so esi i t  hodili, ni o a, ni mati sta n 

pitala: Odkud i kama? Ti h  i otroki so za t  n  m rali, ali te dobre je t  nezgovorno bolelo.

Peter i  ena sta vedno endr  goga z nepristojnimi,  amurnimi re ami trakt livala i nezakrto pot kala eden tomi dr gomi nesr mno  infanje i  love e krhkosti na  i metala. - Peter je na o i metao  eni nj  darovitost,  infao je jo, ka je eta i ova s  sedkinja nakeliko n  i a, kak oua, keliko p nez priskrbi z belic i z ml ka, ali eti pri n s skoron vs ki d n dva  loveka stojita pred dverami i  akata n j dr gi trij  vu hi i bod  i v   pridejo, da njidva prideta na vrsto. Z-t k ov  en  v je bogme n  radost vk  p prebivati. On kak t  robi, mantr  se,  i se glih pretrgne, d  nok se nika ne pozna, vse je zaman!

 ena je t di n  zaost la du na. C  nivaj  e je gl sila, ka je 2000 r hn kov n  ona zakockala.

(Dale pride).

i nadale dajo tem cerkevzidajočim svojim bratom. Káže tó delo krščansko vküperdržanje i razmëvanje, ár so tüdi kat. vere bratje na pomôč selančarom znajôč, da eden je naš Oča nebeski, na koga diko se pozdigáva tü církev. Zahvátili so se vsem dobročinitelom, ki so darüvali, ali v kom drügom pomogli, da se tá lépa miseo vresniči. Gori so pôzvali selančare na vküperdržanje, ár samo tak je mogôče, da pride kem prve od toga dnéva ešče veselëši, gda se tá hiža Boža prek dá svojimi svetomi cili.

Potom so g. šinjor po krátkom govori blagoslovili fundamentni kamen i trikrát so s klepáčom vdarili po njem, ka so storili tüdi ostáli gg. dühovnicke, gg. šinj. inšpektor, Vaš Károl

le dühovnike i drüge odlične goste, zahváto se njim je za njihovo funkcijo i navzôčnost, kak dobročinitelom. G. šinj. inšp. Benko Jožef so držali potom krátek govor, v šterom so tolmačili pozdravlenje šinjorije i da se radüjejo, da vidijo tákšo navdüšenost, áldovnost i naprëdënje.

Čüle so se tüdi lépe deklamácije, spisane od g. Flisár Jánoša i naprëdáne jedrno od Koltai Lajoša i Kisili Jolánke.

G. Vaš Károl je potom zaklüčo sejo.

Té ôsvetek ostáne nepozábleni vsem tistim, ki so z blüzi i daleč prišli i na njem táli vzéll. Pri toj priliki so se tüdi ogvüšali, da je zaistino „Trdi grád naš Bôg zmožni“, ki je naša obramba i bodôčnost naša. Goričanec.

svetski predsednik selanske fíliáe, Lipai Vince podpr., Čarni Ferenc, Balažic Jožef, Heklič Štefan. V fundamentni kamen je bio djáni dokumentni spis, v šterom je na krátci bila spisana hištorija nigdašnje (pred 300 létmi) selanske gmajne, vezdášnje prizadevanje za cerkev zidanje, iména vékši darítelov. Fundamentni kamen so potom zidárski majster zozidali na svoje mesto. Se razmi, da pri začétki Bože slüžbe, med predgami i na konci so bilé lépe cerkvene pesmi, občinske i tüdi z selanskim korusóm, šteroga so agilen g. upravitel Hári Déneš pripravili za tó. Igrala je tüdi naša strükovska godba zmës.

Ousvetek se je zaklüčo z svečanov sejov, na šteroj je Vaš Károl preds. fíliále srčno pozdravo gg. šinjora, šinjorskoga inšpektora, osta-

Evangeličanski kalendari za 1940. leto

do naskori gotovi. Na Trëzovom senji v Soboti do se že odávali.

Vsákša evang. hiša si náj drži za düžnost, se od evangeličanskoga kalendarija dati sprevájati v prišestnom leti.

Dôbo de se pri vsakšem dühovniki.

Kak vsakše leto, tak tüdi letos vnôgo hasnovitoga i prijétnoga čtenjá zdržáva.

Zahválnost.

Na drugom štoki velke hiše je živela vdovica z svojim malim detetom. Ednók, naj bi za vsakdenšnje potrebčine na pláci notrispokúpila, je svoje málo nasébe pústila, ki je rávno spaló. Gda je próti dómi šla, je že od daleč čúla ropót konjskoga galopiranja. Tó so gasilci bili, ki so mimo tirali i ona se je za njimi paščila, ár je radovédna bila, gde je ogenj.

Gda se je na kúklé vu svojo vilico obrnola, včasi je zapázila, ka rávno ona hiša gori v velkom plámmi, gde je ona stanúvala. Z divjov prestrašenostjov je tá vrgla košaro na cesti i je začala bēžati z cèle móči, kak so jo samo nogé nesle, próti toj goréčoj hiši. Brezi premišlávania bi bēžala gori po stubaj, či bi jo nē nazájzadržali. Dónok ona záča kričati i roké lámati: „Moje dēte je na drugom štoki. Spi vu posteli“. Ali te komandant gasilcov z ostrim zapovedávajóčim glásom odgovori: „Vu hišo stópiti telko zadene, kak vu smrt idti.“

Te z redóv ti gasilcov naprēstópi eden móž i erčé, ka se on vüpa tó dēte rešiti, ali komandant ga je nazájzadržo kak to mater i ponóvo: „Vu hišo stópiti je telko, kak vu smrt iti.“ Dónok te batriven móž za dale prosí:

„Vzemmo, ka je tó dēte moje i nemam drugoga níkoga na svétí, smeo bi te poskústiti rešiti njega?“

I komandant njemi erčé: „Poskúsite!“

Te gasilec beží gori po stubaj i je najšo to spajóče dēte. Močno ga je v nároče stisno i se obrné z njim nazáj dolí.

Naednók prvé liki bi pa vó z hiše na stube stópo, se porúši z eden kráj poda pod njem, na drugi kráj pa stube z strašnim ropótanjem vu globočino. On je pa med dverami ósto v náročaj z tím detetom, odrézani od vsakše vó póti, rávno na onoj stráni, gde je nē biló oblóka. Zgübleni je bio. Ali či je on bio zgübleni, se je nē zgübiló dēte. Z velkim glásom záča kričati svojim vöné bodóčim tívárišom: „Jeli me čüjete?“ — „Ja!“ — „Vönapnite ponjávó! Jas vólüčím dēte skoz okno, gori ga primlítel!“ — I rēsan, dēte je skóz okno, štero je od njega na ovom kráji bilo, vólüčo na vilico, gde so ga drugi gasilci srečno, z vóvtégnjenov ponjávov goripréjali. Te batriven gasilec je pa pod goréčimi brvami najšo smrt svojo.

Dvajseti lét sledí, ide eden móž skóz brütiv onoga váraša. Pri ednom grobi je vido, kak edna mláda lépa deklína rávno eden lépi vénec položi na njega. Te móž bliže stópi i jo pita, či tú njéni oča počiva, ali ona erčé: „Né!“ — „Mogóče vaš brat?“ pita na dale te tühéneec. Ali ona z skuznatnimi očmi erčé: „Né! Tú je on móž, ki je svoj žitek dao za mojega.“

Si prineso že ti, ki ete redé štéš, eden vénec lübéznosti i zahválnosti k nogám onomi, ki je svoj žitek dao za tébe na Golgothi?

V Ljubljani

živéčím prekmurskim evangeličanom nazánjam, da imam **slovensko bogoslužje vsako nedelo** (rázen 3. nedelo v mesecu) **ob 9 uri** dopoldan **v mojem stanovanju**. Ste srčno vábljeni!

Vekoslav J. Korošec
evang. misijonar

Ljubljana — Moste
Bezenskova 34. I.

Razpis.

Voditelstvo **dijaškoga dôma** razpisüje dobávo

50 metrov krompira

i

5 metrov graha.

Ponüdbe se náj vložijo pri voditelstvi **do 1. oktobra.**

Rázločni máli glási.

Radosti glás: „Gospôd me oslobodi od vsega hûdoga dela i obdrži me na svoje nebesko králestvo“. (Tit. 4, 18.)

Šinjorski gjülêš. Naša šinjorija je 8. septembra držála svoje letošnje rédno správišče v Morávci. Po ôsvetnosti Gustáv Adolf društva se je začnolo správišče, na šterom so čestniki šinjorije i odposlanci gmajn v velkom račúni vzéli tál. Dnévni réd správišča je naváden bio. Po zborovánji je skúpen obed bio.

Nôvo reditelstvo Dúševnoga lista. Šinjôrsko správišče je odébralo za reditele Dúševnoga lista Flisár Jánoša, vpok. učitelja; Hári Lipóta, domanjševskoga dúhovnika i Darvaš Aladára, soboškoga kaplána, ki so že od oktobra lanskoga leta bili začasni reditelje našega lista.

Verenávučna kniga. Dávna je že potreba primerne verenávučne knige. Šinjorija je že láni dála prestaviti Calwerske biblijske zgodbe, štere je naša púšpekija spréjala za šolsko knigo. Ministerstvo je zdaj odôbrilo prevod i dalô dovolénje za tisk. Reditelstvo Dúševnoga lista je sestavilo pogoje i de prosilo ponúdbe za tisk.

Turobni glási iz Gor. Slávečke ev. fare. Odselili so se zádni mēsec vu večnost: Dne 4. aug. Maitz Viljem, roj. v Gor. Sláveči, 16 lét star, od 1938 leta mao bio kak betežnik prot. díakonskoga društva v Novom Vrbasi, mrô je v Novom Sádi; dne 8. aug. Huber Magdalena roj. Pondejlek, roj. v Otovci, biv. Gor. Sláveči 87, stara 69 lét, mrla v Gráci v Landes-Krankenhausi; 24. aug. Krpič Anica iz Gor. Sláveč v 2 l. starosti; 29. aug. Kisilák Ana iz Gor. Lendave v 1½ mes.; 1. sept. Kranjec Štefan iz Sotine v 8 mes. starosti. — Vsi tej pokojni naj spijo mirno v cintori do zorjanstva goristanenja! Tej žalúvajôči pa naj se počinéjo v Božem sv. ravnánji.

Blagoslovitev pokopálišča. Med genlím ôsvetkom je bilo 3 ga sept. v Šalamenci blagosloveno povéčšano pokopálišče. K toj priliki pridôčega puconskoga dúhovnika sta pri slávni vrátaj (na šteri smo ete napisek čteli: „Či živémo, Gospopni živémo.“ — Riml. 14, 8) pozdravila Kováč Štefan, povelnik ogengasilcov i Janža Iréna devojka, štera je túdi púšeo živi ko-

rin predála dúhovniki. Po zahválni rečáj dúhovnika se je formírao sprévod od križopotja vési i med potjov do cintora pod vodstvom puconskoga kántora popévao primerne korálne pesmi. Pri vrátaj cintora so túdi bilé slávna vráta z etim napísom: „Či merjémo, Gospodni merjémo.“ (Riml. 14, 8) Na lepô vrédzétom zemlîšči za pokopálišče po občnom popévánji 323 pesme so dúhovnik po sv. govori i molitvaj blagoslovili nôvi prestor za cintor. Po popévánji „Nej sem ves práh“ pesme sta Podlesek Aranka i Ilonka deklamálivale pripravne veršúše. Po popévánji 402 pesme je sprévod okôli šô po cintori ino se stavo na stárom brútvívi pri nôvom kamenom križi Podlesek Juliane, r. Obal, ki je na večén spomin svojega v svetovnoj bojni zgüblenoga siná Jánoša Pueonskoj fari eden srebrni kelih (pehár) aldúvala. Njéni grobni kamen je túdi blagosloven bio tó pôt. (L)

Samovolni dári. Na gorldránje Dúševnoga Lista: Mikola Šándor Šalamenci 5 D, Verén Aranka Sebeborci (Francija) 10 D, Franko Štefan Markiřavci 5 D, Darvaš Ferenc M. Sobota 20 Din. — Na nesprhlvl vénec Luthárove Filiszár Šarolte: Drvarič Šándor i Emilija Vaneča (z Francije) 20 D, Škrilec Irma Puconci 10 D, Móreec Šarolta Tešanovci 10 D, Darvaš Ferenc M. Sobota 20 D, Banfi Lajoš Pečarovci 10 Din. — Na Dlačkl Dom: Kardoš Jolánka Polana (z Nemčije) 10 D, ml. Šftar Štefan Gorica 10 Din. — Vsem nájtopleša hvála!

Dogodki zádnejega mēseca. Najvékši dogodek naše notránje-političnoga življenja je bio sklenjeni sporazum s Hrváti. Hrváti so dobili s tem národno autonomijo s svojim zôsebnim parlamentom — sáborom. K banovini Hrvaški se pridruží: Hrvaška, Slavonija, tál Srema, Dalmácija do Dubrovnika i ništérni okráji Vrbaske i Drinske banovine. Štela de nikaj nad 4 milijôn prebiválcev. Máček je postao podpredsednik vláde i ešče več ministrstev so dôbili Hrvati v skúpnój vládi. Pomali se preneséjo gospodarsko-kulturni posli na banovino Hrvaško. Skúpná ostáne vojska, žandarmerija, finance i zunánja politika. Z zôsebnov finánčnov pogodbov se določi delež, šteroga Hrvaška pláča držávi za skupne stroške. — Národna autonomija de se lahko uzakônila túdi v Sloveniji i v

drügi tálah držáve. — Nájvékši dogodek evropske politike je bojna med Nemčijov i Poljskov. Pôleg svoje pogodbe, po šteroj sta se Anglija i Francija zavézali Poljskoj ponüditi pomoč, če de napádena, sta túdi Anglija i Francija napovedala Nemčiji bojno. Nemška vojska je že zavzela velki tao poljske držáve. Že so na vnôgi mestaj prekoráčili granice leta 1914. Zdaj se bijejo boji za Varšavo, v štero so Nemci že vdrli. Vzhodno od Varšave se čáka odločilna bitka. — Na záhodnoj fronti je ešče nej bilo vékši dogodkov. — Túdi Rusija je mobilizirala i poslála velki tao svoje armáde na poljsko granico. — Vse menše držáve Europe so neutrálne ostale i se neščejo vmešati v bojno. — Italija se ešče trüdi s pogájanji rešiti mir, ali za vsakši slučáj „z orožjom pri nôgi“ čáka na razvoj dogodkov. — Naša vláda je v zvézi z bojnov izdála uráдно objávo, v šteroj právi, ka Jugoslávija túdi nadale

verna ostáne politiki zádni peti lét, štere se je trüdila, náj naša držáva v dobrom prijátelstvi živé z vsêmi sôsednimi držávami i nevtrálna ostáne v vsej svájaj drügi držáv, štere do samo spoštüvale neodvisnost i nedotaklivost naše držáve. — Naša vláda je izdála uredbo za izplačüvanje nôvi hranilni vlôg, po šteroj se nôve vloge do 5000 dinárov včasí vöpláčajo, do 20.000 din prôti ednomésečnoj odpôvedi. — Vláda de naskori izdála zákon od volitev národni poslancov, s šterim se pá nazáj postávi tájno glasovánje. — Finančno ministerstvo je dalô v promet nôve kováne pêneze po 50, 20, 2 i 0.50 dinárov. Stári kovánci tej vrédnosti do 16. febr. oziroma 16. aug. 1940 ostánejo ešče v veljávi.

Vsákoga evangeličanca dužnost je, da podpira i širi „Düševni List!“

*Miro Domajnko Murska Sobota
Aleksandrova c. 23*

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

Skladišče pri pokopališču

PRODAJAM:

Sprejemem naročila
tudi za
sveže vence !!

Nagrobne vence umetne od	Din 60.—
Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160.—
Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750.—
Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250.—
Mrtvaški prti (šlari) nav. od	Din 30.—
Traki za vence od	Din 20.—

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem : kompletno pogrebe, prevoze in izkope vse po zmerni ceni.

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE !!!